

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-2094

03.07.2015

Міністру оборони України

ПОЛТОРАКУ С.Т.

Шановний Степане Тимофійовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Лабазюка С.П., оголошений на засіданні Верховної Ради України 3 липня 2015 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Верховній Раді України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додаток: на 2 арк. у 1 прим.

З повагою

В. ГРОЙСМАН

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ-8, вул. М.Грушевського,5

№ 13-06/15

«1» липня 2015 р.

Міністру оборони України
генерал-полковнику Полтораку С.Т.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Щодо соціальної підтримки сімей добровольців, які загинули в зоні АТО

Шановний Степане Тимофійовичу!

З початком бойових дій на території України на захист нашої держави стало багато добровольців, кількість яких достеменно невідома, оскільки вони не були офіційно обліковані. По всій території України є тисячі сімей, які втратили в зоні АТО близьких: чоловіка, сина, батька, людину, яка була годувальником сім'ї.

Це тягне за собою наслідки матеріального і психологічного характеру як для постраждалих родин, так і для всієї країни. Держава певним чином допомагає сім'ям загиблих, надаючи одноразову грошову допомогу у розмірі 500 неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Така родина отримує статус сім'ї загиблого, який передбачає певні пільги, спрямовані на полегшення матеріальної ситуації в родині, що втратила годувальника.

Проте, щоб отримати підтримку від держави, родина загиблого повинна пройти багато інстанцій, зібрати безліч документів, які підтвердять втрату близької людини у зоні АТО. Однак, проблема в іншому, якщо родинам загиблих військовослужбовців все ж вдається отримати допомогу, то сім'ї добровольців та безвісно зниклих осіб такої можливості позбавлені взагалі.

Без введення військового стану за чинним законодавством України, родина загиблого повинна чекати 6 місяців, щоб визнати безвісти зниклого загиблим. Тож, сім'ї такого військовослужбовця на державну допомогу протягом шести місяців годі й розраховувати. Мало того, що родина повинна якось справлятися зі своїм болем, переживаючи втрату годувальника, вона повинна шукати можливості для виживання та утримання дітей.

Я переконаний, що наше першочергове завдання, як парламентарів разом із профільними відомствами, у найкоротші терміни спростити цю процедуру відповідним внесенням змін до Закону України «Про статус ветеранів війни та гарантії їх соціального захисту», оскільки цей закон не виконується повною мірою, а для когось він не працює апріорі, мова йде про сім'ї добровольців.

Сьогодні перед нами усіма стоїть головна проблема, це забезпечення державою соціальних виплат сім'ям загиблих воїнів. Реально картина виглядає так, якщо солдат зник безвісти, його, за чинним законодавством, не вважають загиблим ще 6 місяців, тобто за законом він вважається живим, але родина одразу перестає отримувати будь яку допомогу від держави. Через 6 місяців, коли людину буде визнано загиблою, сім'я зможе отримати допомогу. Лише у тому випадку, якщо пройде усі кола бюрократичного пекла. Як таке може бути в демократичній державі, громадяни якої віддають власне життя за її незалежність? Людина або жива (і тоді їй повинні нараховувати заробітну плату), або мертва (і тоді родині повинні виплатити компенсацію). Третього варіанту бути не може. Це головне завдання, яке сьогодні є нашим обов'язком

У зв'язку із зазначеним, прошу Вас, шановний Степане Тимофійовичу, в межах компетенції, доручити відповідним службам вивчити зазначене питання та надати своє бачення та пропозиції, як саме на законодавчому рівні можна вирішити зазначену колізію з метою подальшого соціального забезпечення сімей добровольців.

Враховуючи важливість порушеного питання, прошу надіслати мені Ваше бачення та зазначені пропозиції в найкоротший термін.

**З повагою,
народний депутат України**

С.П. Лабазюк
№ 386